

godkjendes efter § 2 af Krigsministeren og Indenrigsministeren, hver for sit Vedkommende — Indenrigsministeren kun med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorvidt Byen kan bære det — og naar Indenrigsministeren saa har ment, at Byen godt kunde bære det, uden noget som helst Tilfagn om Bistand fra Statskassen, saa maa Indenrigsministeren ikke have nogen som helst Bæmskelighed ved at forstaa, at Byer kunne bære Udgifter, som Statskassen lover dem Penge til, og som Staten godtgjør dem i enhver Henseende, hvis enten midlertidigt eller ved Lov eller administrative Foranstaltninger Garnisonen senere drager bort. Det har saaledes ikke Meget at sige; og naar Godkjendelse skal finde Sted fra Krigsministeren, vil jeg da haabe, at vi ikke nogen sinde skulle faae en Krigsminister, som, naar han nu engang har ved Lov faaet en saadan Bemyndigelse til at fastsætte krigsministerielle Bygninger efter eget Lykke, da ikke vil sørge for, at de blive byggede omhyggelig og godt, rummelig og rundelig i enhver Henseende, altsaa med alle mulige Befordringer, som Autoriteterne selv kunne finde hensigtsmæssige. Bevillingsmyndigheden har ikke Noget at sige bagefter, naar det nu engang er vedtaget, Statskassen har kun at betale. Altsaa, hvad disse Bygninger oprindeligt have kostet efter Krigsministerens egen Godkjendelse — han godkjenner Planerne; vi faae dem ikke at se i Detailen —, det skulle vi tage Bygningerne for, som sagt, uden Hensyn til Skid, Wibe eller Deslige. — Jeg skal ikke gaa yderligere ind paa dette Lovforslag her. Jeg tror ganske vist, at det i det Hele taget ikke blot er meget omfattende, men at det ogsaa kræver Rigsdagens omhyggeligste Overveelse, og at det altsaa er en Opgave, der er en fremtidig Forhandling mellem de forskjellige Faktorer fuldstændig værdig, og jeg vil heller ikke have Noget imod, at vi komme til at gjøre Begyndelsen dermed for Folkethingets Vedkommende i denne Samling med at henvise det til Behandling i et Udvalg.

Krigs- og Marineministeren (N. Ravn): Som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) bemærkede, indfris der jo ved dette Lovforslag en Løsteparagraf i Hærløven, idet der i Hærløven af 6te Juli 1867 er bestemt, at Garnisonsstederne skulle fastsættes ved Lov. Det er i lang Tid ikke sket, og det maa dog altsaa maatte fortjene nogen Paaskjønelse, at man nu endelig har forsøgt at opfylde denne Bestemmelse. Oprindeligt havde man tænkt sig ved dette Lovforslag at fastsætte visse Garnisonssteder, nemlig de væsentligste af dem, om hvem man maatte mene, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at de under alle Forhold vilde vedblive at være Garnisonsbyer. I Landstinget er imidlertid Lovforslaget blevet forandret saaledes, at det er kommet til at indbefatte alle

Garnisonsstederne udenfor Kjøbenhavn. Det har ikke været uden Betænelighed, at jeg er gaaet ind paa denne Forandring. Det er nemlig min Mening, som det vist er mange Militæres Mening, at det vilde være rigtigere, om Hærløven var anderledes fordelt Øst og Vest for Storebelt, navnlig saaledes, at der var 3 Brigader Fodfolk Øst for Storebelt. Naar jeg imidlertid har kunnet gaa ind paa det, er det, fordi der i den nuværende Hærløven er en Bestemmelse, som kom ind ved Tillægsloven af 25de Juli 1880, ifølge hvilken der jo skal være 3 Brigader garnisonerede Vest for Storebelt. Altsaa, saalænge den Bestemmelse i Hærløven bestaar, maa jo Forholdet være saaledes. Skulde man komme til en almindelig Erkjendelse af, at det var rigtigere at faae en anden Fordeling deraf, maa man jo ialtsald lade denne Bestemmelse i Hærløven forandre, og saa kunde man vel ogsaa nok faae Garnisonsloven samtids omordnet. Men jeg paastaar, at det, betragtet fra et militært Synspunkt, dog er noget af et Offer, at dette Lovforslag foreligger saaledes som det foreligger, eller rettere er et Offer, hvis det bliver til Lov. Naar jeg for mit Vedkommende dog ønsker, at det maa blive til Lov, er det, for at vore Soldater rundt omkring i Garnisonerne kunne faae et langt bedre Ophold, end de nu for Tiden have paa mange Steder. Dette maa jo dog ogsaa anses for noget overordentlig Væsentligt, hvilket vel ogsaa har været Grunden til, at Sagen gik enstemmig igjennem i det andet Thing. Altsaa, af den Grund maa jeg anbefale Sagen til Thingets Overveelse; men paa den anden Side vil jeg ikke i nogen saa overordentlig Grad tage mig nær, om det skulde gaa med dette Lovforslag, som det her er gaaet med saa mange andre i denne Samling. Jeg henstiller i saa Henseende ganske til Thinget, hvorvidt det vil være med til at forbedre Soldaternes Vilkår rundt omkring i Landet, eller om det vil bidrage til, at de skulle være under ligesaa flette Forhold, som de for Tiden ere paa mange Steder. — Der er nogle af de Bemærkninger, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) fremsatte, som jeg dog nok kunde ønske at høre lidt nærmere Oplysninger om; Det ærede Medlem sagde, at de militære Overflaags Nødværdighed i Almindelighed var ringe; han sagde, at jo bestemtere man paastod, at Overflaagene vare nødtvungne, jo større Forsikringer man havde givet om Nødtvungneheden deraf, desto større Overfribelser fandt der i Almindelighed Sted. Det er jo meget let at udslynge saadanne Beskyldninger; men jeg vil dog bede det ærede Medlem, om han ikke vil navne Exempler, thi det staar ialtsald i Strid med nogle Uttringer, som ved andre Leiligheder ere komne fra det ærede Medlem angaaende Ingenieurkorpsets Overflaag. Altsaa, saa længe det ærede Medlem ikke anfører endel Exempler — det er muligt, at der er enkelte,